

השדון הקטן ושירת השחרור

השדון הקטן ישב על הפטרייה שלו ליד הבריקה, באמצע היער. עץ ערבה גדול עמד ליד הפטרייה. ענפיו נמשכו מעל הבריקה והצל שלהם רקד על פני המים למטה. על ענף הרחוק ביותר ישב שחרור. הוא פתח את מקורו והתחיל לשיר. השדון הקטן הקשיב לשירת השחרור. השיר היה עדין מאוד והשדון חייך באושר. "אני יודע" אמר לעצמו "אשיר יחד עם השחרור. אז השירה תהיה טובה כפליים." הוא לקח נשימה עמוקה, פתח את פיו והתחיל לשיר. אלא שקולו לא היה צלול כמו זה של השחרור. למעשה הוא דמה יותר לקרקור של קרפדה מאשר לשיר של ציפור. "אבוי לי!" אמר השדון לעצמו "קולי נשמע כמו קרקור של קרפדה! אני לא יכול לשיר!" והוא

נעשה עצוב מאוד.

בדיוק אז השחרור חדל לשיר. הוא עף מהענף שלו ונחת על הפטרייה על יד השדון הקטן. "הי שדון" אמרה הציפור "אתה נראה מדוכדך." "שלום שחרור" ענה השדון "אכן אני מדוכדך קצת. חשבתי שאוכל לשיר יפה כמוך, אך אני נשמע יותר כמו קרפדה מקרקרת." "אל תדאג" אמר השחרור "זה פשוט מאוד לשיר יפה כמו שאני שר. אראה לך איך." "הו, תודה לך שחרור" אמר השדון "מתי נתחיל?" "ובכן" אמר השחרור "קח נשימה עמוקה." השדון נשם עמוק. "עכשיו" המשיך השחרור "פתח את המקור." השדון ניסה לפתוח את מקורו. "הי, רגע!" קרא השדון "אין לי מקור!" "אין לך מקור?" שאל השחרור. "אני שדון" אמר השדון "לשדונים אין מקור."

"חבל, אם אין לך מקור, לא תוכל לשיר כמוני"
אמר השחרור.

"וי. אז מה עלי לעשות?" שאל השדון הקטן.
"יש עוד יצורים ביער ששרים יפה מאוד" אמר
השחרור "אולי הם יכולים להראות לך לשיר
כמוהם."

"זה רעיון נפלא!" קרא השדון "תודה לך
שחרור!" והוא קפץ מהפטרייה שלו ורץ לאורך
השביל שביער.

הוא לא הלך רחוק כששמע שיר נעים מאוד.
היה לו צליל זמזום שבא מפרח צהוב גדול.
"הי!" קרא השדון "מי זה מוציא את הקול
היפה?"

"שלום שדון" נשמע מתוך הפרח הצהוב "בדיוק
שרתי שיר. האם הוא מצא חן בעיניך?"
"הו, כן" אמר השדון "תוכל ללמד אותי לשיר
כך?"

הפרח התנדנד וממנו עפה דבורת עץ גדולה.

"אשמח לעשות זאת" אמרה כשהיא מרחפת
באוויר קרוב לראשו של השדון.

"תודה לך דבורת עץ!" קרא השדון הקטן "מתי
נתחיל?"

"זה פשוט" אמרה הדבורה "רק תניע את כנפייך
מהר כמה שרק תוכל, והן מוציאות את הצליל
המזמזם". והדבורה הניעה את כנפיה במהירות
והן זמזמו.

השדון הקטן ניסה להניע את כנפיו.

"הי, רגע!" הוא קרא "הרי אין לי כנפיים!"
"אין לך כנפיים בכלל?" שאלה דבורת העץ.
"אני שדון" אמר השדון הקטן "לשדונים אין
כנפיים."

"חבל, אם אין לך כנפיים אינך יכול לזמזם כמו
שאני עושה" אמרה דבורת העץ.

"אבוי לי" אמר השדון הקטן והמשיך ללכת
בשביל שביער.

אחרי זמן קצר הוא שמע שוב שיר יפה. זה

נשמע כמו צליל של כינור קטן . הצליל בא מכוון
גוש של עשב גבוה.
"הי" קרא השדון "מי מוציא את הצליל הזה?"
"שלום שדון" בא קול מתוך העשב "דווקא
שרתי שיר. אהבת אותו?"
"כן, וודאי" אמר השדון הקטן "תוכל לראות לי
איך אתה שר?"
העשב רשרש והופיע פרצוף של צרצר קטן.
"ברצון רב" אמר הצרצר. הוא קפץ מהעשב על
רגליו הארוכות ונחת על השביל.
"תודה לך צרצר!" קרא השדון הקטן "מתי
נתחיל?"
"זה פשוט" אמר הצרצר "רק שפשף את רגליך
זו בזו. הן מתחילות לרטוט ומוציאות את
הצליל" והצרצר התחיל לשפשף את רגליו זו
בזו והן רטטו ונשמעו כמו כינור קטן מאוד.
"כן! יש לי רגליים" קרא השדון הקטן
בהתרגשות והוא התחיל לשפשף את רגליו זו

בזו כמו הצרצר.
השדון הקטן שפשף את רגליו ושפשף ושפשף
אך הן לא רטטו ולא הוציאו כל צליל.
"אבוי" אמר הצרצר "שכחתי להגיד לך שרק
רגלי הצרצר יכולות להוציא את הצליל ולנגן
שיר. ורגליך שדון הן רגליים של שדון ולא של
צרצר."
"וי לי" אמר השדון הקטן בעצב, והוא המשיך
ללכת בשביל.
הוא התיישב על שורש עץ שבלט מתוך
האדמה ונאנח בכבדות. רוח קלה הניעה את
עלי העץ וזה נשמע כאילו גם הרוח נאנחה.
ואז עלה לשדון אחד הרעיונות המופלאים שלו.
"כמובן!" הוא קרא בשמחה והתחיל לרוץ לאורך
השביל שביער. הוא רץ ורץ עד שהגיע לשיח
חזרן צעיר. השדון הוציא אולר מכיסו ופתח
אותו בזהירות. אחר כך חתך גבעול ארוך
מהשיח החזרן.

הוא החזיק את הגבעול אל העין כמו משקפת.
הגבעול היה חלול והשדון יכול היה לראות דרכו
את השמיים.

"שכך אחיה" גיחך השדון "זה יכול להיות
הרעיון הטוב ביותר שהיה לי אי-פעם."
עכשיו הוא חתך את הגבעול לשלושה חלקים.
החלק הראשון היה קצר. השני היה קצת יותר
ארוך והשלישי היה עוד יותר ארוך.
ליד שיח החזרן צמח גוש של עשב. השדון חתך
ממנו כמה חתיכות ארוכות ואחר כך סגר את
האולר והחזיר לכיסו.

"הו, הו" הוא גיחך "עוד מעט השחרור ודבורת
העץ והצרצר וכל האחרים ביער ידעו איך
נשמעת מוסיקה אמיתית!"

הוא לקח את שלושת חתיכות הגבעול וחזר
לפטרייה שלו ליד הבריכה. הוא טיפס על
הפטרייה והתיישב שם. בזהירות קשר את
שלושת הגבעולים זה ליד זה בשורה אחת.

בדיוק אז השחרור, שישב על עץ הערבה,
התחיל לשיר שוב. שירתו המתוקה נשמעה
מהענף ועד הפטרייה שעליה ישב השדון.
השדון הרים את הצינוריות שלו ונשף בעדינות
מעל הצינור הארוך. נשמע צליל עמוק, יפה.
השדון הקטן נשף שוב, הפעם מעל הצינורית
הקצרה ביותר. נשמע צליל גבוה יפה. ואז
התחיל השדון לנשוף מעל שלושת הצינורות
שלו ונשמעה מוסיקה.
"הידד שחרור" אמר השדון הקטן "נעשה יחד
את המוסיקה היפה ביותר שבעולם."
והשחרור שר את שירו העדין והשדון הקטן
נשף מעל הצינוריות שלו והמוסיקה זרמה מעל
מי הבריכה ודרך היער, ומי שרק שמע אותה
נעשה מאושר באמת.